

[Aksel Larsen.]

Sovjetunionens forslag i sin endeligt redigerede skikkelse gik ud på øjeblikkelig standsning af fjendtlighederne, idet man hævdede, at dette var det væsentligste og mest påtrængende, og så senere en ordning af krigsfangespørgsmålet, og udenrigsministeren giver indtryk af, at Indiens forslag reelt sagde det samme, og på dette grundlag vender han sig på det heftigste imod dem, han kalder kommunisterne, og siger: Hvor kan kommunisterne dog være modstandere af Indiens forslag, som havde givet mulighed for fjendtlighedernes øjeblikkelige ophør? Ja, jeg beklager meget, hvis udenrigsministeren selv tror på den fremstilling, han har givet. Hvis han skulle gøre det, kommer han til at opgive sin tro. Jeg skal oplyse ham om, hvordan det virkelig hænger sammen. Sovjetregeringen ønskede naturligvis på plenarforsamlingen, at man fik en våbenhvile på det grundlag, der var opnået enighed om mellem de amerikanske, de nordkoreanske og de kinesiske forhandlere allerede i juni måned 1952. Da man blev klar over, at det af rent magtmæssige grunde var umuligt at få dette grundlag godkendt i De Forenede Nationer, fordi flertallet af dets medlemmer, der smykker sig med betegnelsen „de frie lande“, ville godkende USA-regeringens brud på aftalerne i våbenstilstandskommissionen, foreslog man, at der skulle tilvejebringes en øjeblikkelig våbenhvile på den måde, at alle fjendtligheder skulle opføre, og at derpå en kommission i løbet af kort tid skulle forhandle sig til rette om spørgsmålet om krigsfangernes hjemsendelse.

Den indiske resolution sagde noget helt andet. Den sagde, at spørgsmålet om krigsfangernes hjemsendelse skal ordnes på den og den måde, og hvis Kina og den koreanske folkerepublik accepterer dette forslag, så skal fjendtlighederne ophøre, men ikke før. Det var altså ikke et forslag til øjeblikkelig indstilling af fjendtlighederne, det var et ultimatum til den koreanske folkerepublik og til Kina, principielt ikke forskelligt fra det ultimatum, general Harrison havde stillet i juni.

Det er indtil videre klart, at USA ikke ønsker at opfylde Genèvekonventionens bestemmelser om krigsfangernes hjemsendelse. Grunden hertil kan være den, at man ikke ønsker krigen i Korea standset; grunden hertil kan være den, at man håber at kunne

presse en hel del af krigsfangerne til at lade sig indrullere i Chiang Kai-Sheks bandestyrker på Formosa. Hvad grunden end er, kan den da ikke berettige Danmark til at sige: så skal myrderierne i Korea fortsætte.

Det måtte vel være muligt at sige: lad os under alle omstændigheder få krigshandlingerne standset og så fortsætte forhandlingerne om fangeudvekslingsspørgsmålet. Det ville være i overensstemmelse med fredens interesser, med humanitetens og retfærdighedens synspunkter, og jeg ønsker, at tinget giver udtryk herfor, og jeg tillader mig derfor at stille følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen:

„Idet folketinget opfordrer til øjeblikkelig indstilling af alle krigshandlinger i Korea, går tinget over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft): Jeg har ved tidligere lejligheder her i tinget, når vi har drøftet disse spørgsmål, tilbagevist en række af de udtalelser, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen nu påny har fremsat, bl. a. udtalelsen om, at krigen er påbegyndt af De Forenede Stater. Vi har haft lange diskussioner herom, det er ingen nytte til at komme med gentagelser, og det ærede medlems urimelige påstande bliver ikke mere rigtige ved at blive gentaget. Det er også nødvendigt for mig at tilbagevise og benægte rigtigheden af den skildring, det ærede medlem har givet af forholdene i De Forenede Nationers fangelejre i Korea. Den skildring kan ikke holde. Det er rigtigt, at der blev skudt på disse krigsfanger, som alle ved; det skete, fordi krigsfangerne indtog en så truende holdning, at den amerikanske lejrkommandant på grundlag af tidligere indhøstede erfaringer fra tilfælde, hvor det ligefrem var lykkedes de kommunistiske krigsfanger at dominere lejrene og det amerikanske bevogtningsskud, fandt det nødvendigt at slå til for at forhindre, at en endnu alvorligere situation skulle opstå. Man kan ikke nægte, at denne og tidligere episoder fremkalder det indtryk, at kommunistiske soldater også efter at være taget til fange føler det som en pligt om fornødent